

4 söndagen i advent

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Joh. 3:22–36.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Under rubriken och predikoämnet *"Herren är nära"* har denna söndag från altaret bjudit oss evangeliet om hur d.h. Johannes Döparen inför präster och leviter bekänner sig vara *"rösten av en som ropar i öknen: 'Jämnen vägen för Herren', såsom profeten Esaias sade"*. Också i predikotexten hör vi samma d. h. Johannes Döparens förkunnelse. Vad d. h. Johannes Döparen i dessa texter säger är på det närmaste förbundet med själva upptakten till evangelium enligt S:t Johannes. Redan här möter vi d. h. Jonnes Döparens ord: *"Den som kommer efter mig, han är före mig, ty han var förr än jag"* (Joh. 1:14), och dessa ord går tillbaka på inledningsorden, de kända och hos oss efter varje mässa upprepade: *"I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Detta var i begynnelsen hos Gud. Genom det har allt blivit till, och utan det har intet blivit till, som är till."* (Joh. 1:1 ff.) Allt detta bildar en enhet, ett oupplösligt sammanhang, där *"Herren är nära"* och *"Jämnen vägen för Herren"*, själva bättringsropet och förkunnelsen av evangelium, fylls till brädden av frälsningens fullhet, dess allvar och glädje. Den Herre, som är nära, den Herre, som väg röjs för, är den Herre, som är skapelsens Herre, som fanns före allt skapat, och i vilken begynnelsen har sin begynnelse, ur vilken allt hämtar sin existens. Om ordet *"Herre"* på något sätt får en innebörd ringare än så, nedsjunker Kristus till religionshistoriens kabinett av halvgudar och håller icke det bibliska måttet. På samma gång faller vår frälsning samman, så att ingen anledning funnes att predika och mässa, att nedskryva evangeliet eller utlägga det. Allt, som sägs om den, *"som var förr än jag"* (Joh. 1:15) sägs därför att *"av hans fullhet hava vi ju alla fått, ja, nåd utöver nåd"* (Joh. 1:16), därför att bara den oinskränkta gudamänskligheten, Jesu fulla, äkta gudom kan verka nådens under, göra oss fria från domen, just det som sägs i predikotextens avslutning: *"Den som tror på Sonen, han har evigt liv; men den som icke hörsammar Sonen, han skall icke få se livet, utan Guds vrede förbliver över honom"*. Den eviga gudomsmakten av begynnelsen, det *"jag"*, som kallade skapelsen ur intets natt, har iklätt sig köttet, vår natur, för att

förtrampa den gudomliga vreden över synden, häva den fällande domen, verka den frikännande domen, förvandla förbannelsen till välsignelsen, skänka liv i stället för död. Allt detta förmår bara Gud i ordets allra egentligaste mening, han, som omtalas med orden: *"I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud"*. (Joh. 1:1)

Denna tro är inte resultatet av en lång tankeprocess, av en långsamt förlöpande sammansmältning av varandra korsande och motsägande tankar. Denna bärande, avgörande, ensamt frälsande insikt fanns från början, och utan denna tro hade ingen början funnits. Vi sammanfattar denna insikt, denna tro, detta budskap sålunda:

- I. **den gudomliga närheten är den Odödliges närvaro i vårt kött,**
- II. **den gudomliga närheten är den Odödliges seger över vår synd**
- III. **den gudomliga närheten är den Odödliges gåva i Ordet till tron.**

I. Den gudomliga närheten är den Odödliges närvaro i vårt kött.

När vi på detta sätt formulerat dagens budskap, blir det i många ögon något sällsamt, excentriskt och dogmhistoriskt, en fläkt från en sedan länge förgångna värld, där rökelsen steg upp mot Allhärskarens bild i guldmosaik. Mer brutalt uttryckt tycker många, att det låter obegripligt, ointressant och förtryckt. Ändå är det just så som d. h. Johannes döparen börjar sin predikan: *"Han var förr än jag"* (Joh. 1:15), och som hans lärjunge S:t Johannes Evangelisten inleder sitt evangelium: *"I begynnelsen var Ordet"* och *"Ordet vart kött"*. (Joh. 1:1,14) Ja, Jesus själv ställer sin samtid och oss inför frågan: *"Vad synes eder om Messias, vems son är han?"* och förkunnar själv svaret, sin eviga gudom, med Davids ord: *"Herren sade till min herre: sätt dig på min högra sida"*. (Matt. 22:44) Så måste det en gång för alla sägas, att vår kristna tro och den nu förestående julen har som enda bärande grund den klara, entydiga och ouppgivbara förkun-

nelsen, att Ordet av evighet kommer till oss som Marias son.

II. Den gudomliga närvaron är den Odödliges seger över vår synd.

Närhelst vi förkunnar den Odödliges närvaro i vårt kött, förkunnar vi det för åhörare, som är syndare, som har synd, och som måste höra om den Odödliges närvaro som en seger över vår synd. Därför är själva höjdpunkten av d. h. Johannes döparens förkunnelse, när han lyfter sitt finger och ropar: "Se, Guds Lamm, som borttager världens synd". (Joh. 1:29) Här blir den gudomliga närvaron en verkande närvaro, en närvaro, som upprättas för oss, och som skall glädja just oss, den närvaro, som vi besjunger i mässans trosbekännelse under djupaste knäfall: "som för oss människor och för vår salighets skull har stigit ned från himmelen". En enda avsikt finns bakom allt detta, att han "tog sin boning ibland oss" (Joh. 1:14), nämligen att den överväldigande kraft, som lade bergens grund, skulle borttaga den förbannelse, den död, som vår syndaskuld kallat på, och så bli vår frälsnings klippa.

III. Den gudomliga närheten är den Odödliges gåva i Ordet till tron.

Allt detta stora och underbara, som vi här beskrivit, närheten i köttet som segern över synden, är oss till välsignelse bara genom Ordet till tron, genom "rösten av en som ropar i öknen". Bara så sker övergången från död till liv, att man "tager emot hans vittnesbörd". Bara "den som tror på Sonen, han har evigt liv", så att inte längre "Guds vrede förbliver över honom". Därför måste d. h. Johannes Döparen ropa i öknen. Därför måste vi predika julen, fira julens högmässor med att utropa julens gåva från predikstolen. Då, men bara då, kan det under ske, som vi ber om: "Låt dig nu också födas i våra hjärtan". I kristenheten utsprides i dessa dagar av Kristi motståndare, den store "Vedersakaren" (2 Tess. 2:4) i Rom, den läran, att Ordet vid sin förening med köttet föddes i alla människors själar, tillbakagripande och föregripande i tiden, så att hela den onda världen vore fylld av Kristi nåd och närvaro. Ett barn kan visserligen vederlägga denna sataniska galenskap, men vi bör känna till denna falska jultro för att med dess större medvetenhet ta emot den Odödliges gåva i Ordet till tron från predikstolen och altaret: "Detta är min lekamen", "Detta är mitt blod".

Amen.